

presents

คำว่า

"สิ่งมหัศจรรย์ของโลก"

"แม่" คำสั้น ๆ ที่นิยามกันไม่มีวันจบ
คำ ๆ เดียวกันนี้แต่หลากหลายความหมายในความรู้สึก
จับทุกนิยามใส่เครื่องปั้นรวมกันออกมาได้คำว่า
"สิ่งมหัศจรรย์ของโลก"

“แม่” สิ่งมหัศจรรย์ของโลก

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-90963-1-3

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม 2554

ราคา 120 บาท

บรรณาธิการบริหาร : รัชนี เทียงธรรม

บรรณาธิการ : ณภัทร ปัญญาญจน์

บรรณาธิการศิลปกรรม : รัชต พรรณรังษี

ออกแบบปก : อติกานต์ หนูนุกัคดี

iam Publishing

iam Publishing

แสนสุข 41/808 i-House RCA ตึก D ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระรามเก้า

แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ : 081 723 6900

iampublishing@hotmail.com

www.facebook.com/iamPublishing

แยกสีจัดพิมพ์ : บริษัท ออฟเซ็ท ครีเอชั่น จำกัด โทรศัพท์ 02 870 2630-2

จัดจำหน่าย : บริษัท อนิศ ดิสทริบิวชั่น จำกัด

โทรศัพท์ 02 321 8393, 02 322 4041-2, 089 206 2325

คำนำสำนักพิมพ์

“สิ่งมหัศจรรย์ของโลกคืออะไร”

ถ้าเจอคำถามนี้ คำตอบของคุณคืออะไร

หลายคนหลากคำตอบ มากคำตอบหลายความหมาย

บางคนคิดหาคำตอบไกลถึงต่างประเทศ บางคนนึกถึงคำตอบไม่ไกลตัว แต่หลายคนตอบถึงสิ่งที่ไม่เคยได้เห็นด้วยตา เคยได้ยินเพียงผู้คนพูดต่อ ๆ กันมา

จะมีสักกี่คนที่หันไปมองรอบ ๆ ตัวแล้วค้นหาคำตอบที่คุ้นเคยแล้วได้คำตอบที่มักคุ้นมาตั้งแต่จำความได้ ผูกพันกันมาตั้งแต่มีลมหายใจอยู่บนโลกกลม ๆ เบี้ยว ๆ โบราณแรก

สิ่งมหัศจรรย์ของโลกเธอคืออะไรฉันไม่รู้

แต่... สิ่งมหัศจรรย์ของโลกฉันคือ “แม่” ผู้หญิงธรรมดา ๆ ที่สุดยอดของความมหัศจรรย์ในทุกเรื่อง เธอคือสิ่งมีชีวิตที่ให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตได้ เธออาจไม่แข็งแรงที่สุด แต่เธอเข้มแข็งที่สุด เธออาจดูอ่อนไหวแต่เธอไม่อ่อนแอ เธออาจดูใจร้ายในบางที แต่เธอมีรักที่บริสุทธิ์แบบไร้มายาใด ๆ เคลือบแฝงให้กับสิ่งมีชีวิตที่เธอให้กำเนิดได้มากมายอย่างไม่มีที่สิ้นสุดและไร้ซึ่งข้อแม้ใด ๆ

นั่นคือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ตั้งใจบอก

“แม่” สิ่งมหัศจรรย์ของโลก

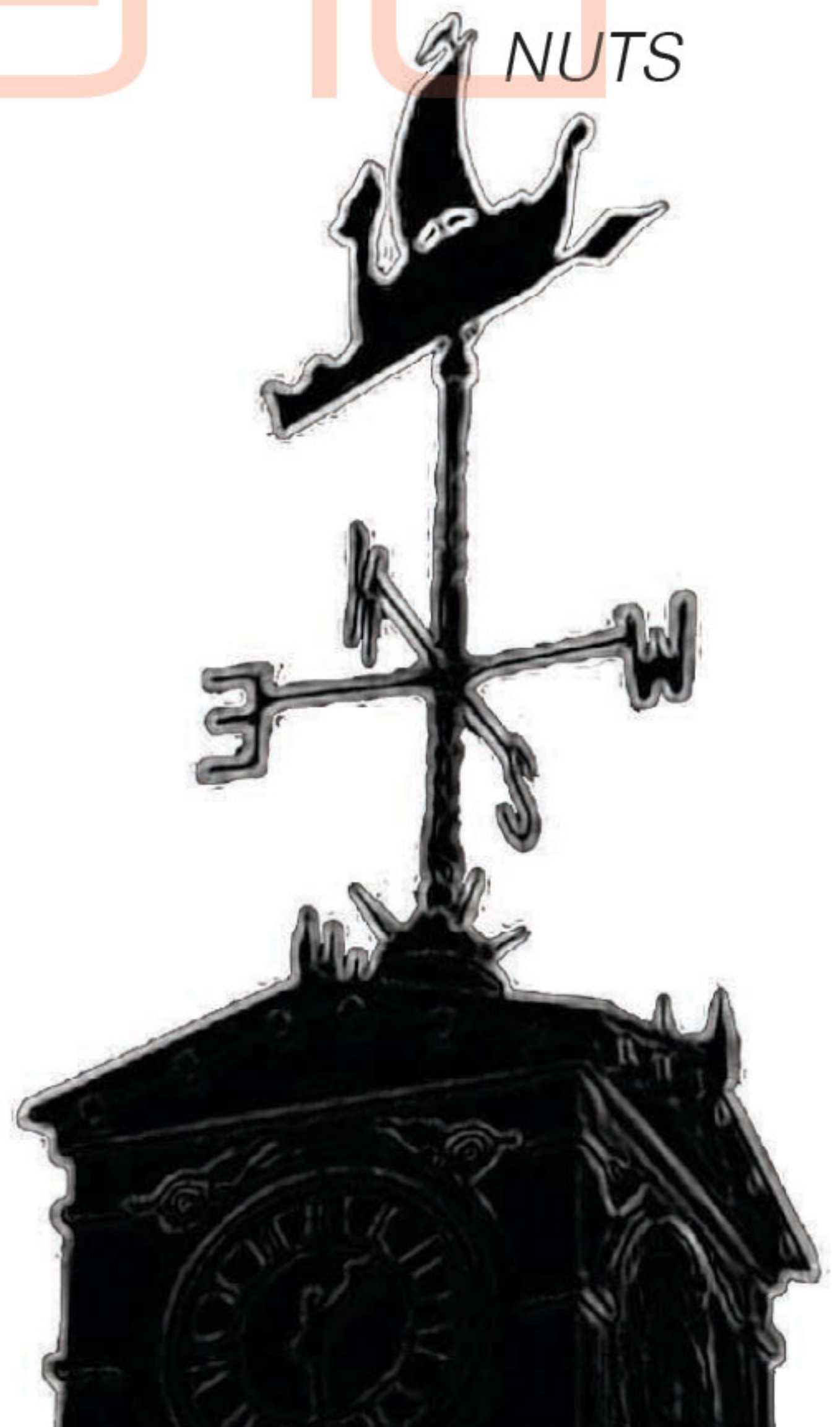
หวังให้แม่ทุกคนมีความสุขที่สุดในโลก

รัชณี เทียงธรรม

...กว่าเราจะกลับมาอยู่ด้วยกัน

ตัวช่วย

NUTS

ตัวอย่ง

เวลาโพล้เพล้ของวันหนึ่งในเดือนมีนาคม

ผมจอดรถนั่งอยู่หน้าห้องแถวที่แบ่งซอยให้เช่าติด ๆ

กันอยู่ประมาณสิบคูหา ประตูเหล็กม้วนของห้องเบอร์หกถูก

ดึงลงมาปิดสนิท มีสิ่งที่บ่งบอกว่าข้างในไม่มีคนอยู่นั่นคือ

แม่กุญแจที่ถูกคล้องเอาไว้จากทางด้านนอก

ผมเคยมาที่นี้ในเวลานี้อบ่อยครั้ง... แต่ไม่มีครั้งไหน
ที่บรรยากาศโดยรอบจะเงียบได้เท่าวันนี้

ที่แค่รั้วหน้าห้องแถว รวมถึงโต๊ะหินอ่อนริมถนน
ทุก ๆ เย็นจะมีลุง ป้า น้า อา ที่ไม่ได้เป็นญาติฝ่ายไหนของ

ผมเลย มานั่งเล่นพูดคุยกันตามประสาคนปลดเกษียณ
ปลดระวาง แต่ยังไม่หมดไฟ หัวข้อสนทนามีตั้งแต่ดาราคณ
โหนดท้องกับใคร ตกกลางจะได้ตรวจดีเอ็นเอไหม น้ำหมักขยะ
มหัศจรรย์ทำเองฟรีที่บ้านก็ได้ แต่ถ้าใจร้อนก็ขวดละพัน
หรือแม้กระทั่ง ทักซิณเขาน่าสงสารนะ อยากให้กลับมา
เป็นนายกอีกครั้งจัง เมื่อก่อนอะไรก็ดีค้าขายอะไรก็คล่อง
จริงเหอวะ ฯลฯ

...แต่วันนี้ เก้าอี้ทุกตัวว่างเปล่า

แม้แต่ห้องเบอร์ห้ากับเจ็ดที่ปกติจะเปิดประตูหน้าไว้
ตลอด มียายแก่ตำหมากกับป้าอ้วนขายลูกชิ้นวันนี้ก็ไม่เห็น
หน้าสักคน... ร้านลูกชิ้นก็ปิด

ผมเดินมาจนถึงหน้าห้อง เพิ่งจะสังเกตเห็นว่ามีถาด
สังกะสีวางอยู่ที่พื้น ในถาดมีกับข้าวและขนมไทยแบ่ง
ใส่ถ้วยใบเล็ก ๆ พร้อมกับรูปที่มอดหมดแล้วปักอยู่

คงจะเป็นป้าขายลูกชิ้นที่เอามาวาง... เพราะแกสนิท
กับแม่ของผม

ผมก็มลงไปไขกุญแจ ก่อนจะเลื่อนประตูเหล็กขึ้น
จนเสียงดังครืดคราด นอกจากประตูเบื้องหน้าผมจะเปิด
แล้วเสียงนั้นยังนำพาร่างเล็ก ๆ เหี่ยวยุ่นของยายห้องข้าง ๆ

ออกด้วย แก่เปิดประตูด้านที่อยู่ใกล้กับห้องของผมพร้อมกับ
ชะโงกหัวออกมาดูทันที

“มาเก็บของเหรอฟ่อหนุ่ม” หญิงชราทัก
ผมหันไปพยักหน้า แต่ไม่ได้สนใจจะเสวนาด้วย
เพราะคำถามของแกทำให้ผมรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย

ที่จริง เหตุที่ผมมาวันนี้ก็เพราะเมื่อเช้ามืดโทรศัพท์จาก
เจ้าของห้องเช่ามาถึงผม เจ้าของห้องอยากทราบว่าผมจะย้าย
ของที่อยู่ในห้องเบอร์หกออกวันไหน

ที่ผมอารมณ์เสีย... ก็เพราะว่าผมยังไม่เคยบอก
จะคืนห้องสักหน่อย แถมค่าเช่าของเดือนนี้ผมก็เพิ่งจ่ายไป
เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

แต่เอาเถอะ นั่นคืออารมณ์เมื่อเช้า
พอถึงเวลานี้กับบรรยากาศเมื่อผมมาเห็นจริง ๆ
ที่นี่... ผมก็พอจะเข้าใจหัวอกเจ้าของกิจการนะ ลองมีคนมา
ตายในบ้านเช่าแบบนี้ เป็นใครก็คงอยากให้เก็บของออกไป
เร็ว ๆ เหมือนกันหมดแหละ

ผมรีบพาตัวเองเข้ามาในห้อง แล้วทิ้งยาแก็ข้างห้อง
ไว้หลังประตูเหล็กบานนั้น

ขณะนี้แสงสุดท้ายจากท้องฟ้าดับไปแล้ว มีเพียงแสงไฟจากถนนด้านหลังบ้านเท่านั้นที่ส่องลอดบานเกล็ดเข้ามา มันเป็นห้องเช่าขนาดใหญ่หนึ่งชั้นครึ่ง นอกจากห้องโถงซึ่งผมกำลังยืนอยู่ มีหนึ่งห้องน้ำอยู่หลังบ้าน และมีบันไดขึ้นไปยังอีกหนึ่งห้องนอนที่อยู่บนชั้นลอย ถ้าฟังเฉย ๆ ไม่มาเห็นเองอาจจะคิดว่ามันกว้าง แต่เปล่าเลย เอาเข้าจริง ๆ มันมีพื้นที่เพียงแค่ประมาณโรงรถสูง ๆ หลังหนึ่งเท่านั้นเอง ...นี่คือบ้านแม่ของผมครับ

ความสัมพันธ์ของผมกับแม่ ถ้ามองจากสายตาคนภายนอกอาจจะเหมือนกับว่าเราเป็นแม่ลูกที่เห็นห่างกันเหลือเกิน เนื่องจากผมต้องออกจากบ้านมาทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเองตั้งแต่จบมัธยมและอยู่คนละจังหวัดกับแม่ ด้วยนิสัยผมที่เกลียดการเดินทางเอามาก ๆ ทำให้บางปีเราสองคนแทบจะไม่ได้เจอกันกันเลย แต่ถึงอย่างนั้นพอมีโอกาสได้เจอกันแต่ละครั้งเราก็ได้คุยกันจนหายอยาก

หายอยากที่ว่านี้... เฉพาะแม่ของผมนะ

คือพอเจอกันแต่ละที ผมก็มักจะต้องทนนั่งฟังแม่พูดเรื่องเดิมซ้ำ ๆ กันทุกครั้ง ประเด็นหลัก ๆ ก็เรื่องอนาคตของผมนั่นแหละ คงเป็นเพราะมีตัวอย่างจากพ่อที่ไปพลาด

เรื่องธุรกิจ ทำให้ครอบครัวเราต้องลำบาก คนในบ้านต่างต้อง
ดิ้นรนทำงานคนละที่ จนแม่แต่ตอนพ่อตายไปแล้วภรรยา
หนี้สินก็ยังไม่หมดและตกมาอยู่กับแม่เต็ม ๆ แม่เลยมักจะ
ยากับผมเสมอว่าให้เก็บเงินบ้าง อย่าสร้างหนี้สิน ตั้งใจเรียน
และอื่น ๆ อีกหลายอย่างเท่าที่แม่จะคิดได้ว่ามันดีกับผม

และนั่นก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมยิ่งห่าง
จากแม่ไปอีกอย่างไม่ตั้งใจ

เพราะความที่ผมเองก็อยากให้แม่ได้เห็นผมตอน
ประสบความสำเร็จ ผมเลยเอาแต่ทำงานใช้ชีวิตของผมไป
โดยไม่ได้เผื่อเวลาให้กับแม่เลย ตัวแม่เองพอเห็นผมเอาแต่
ทำงานก็เหมือนจะไม่กล้ากวนเวลาผมมาก และโดยส่วนตัว
แม่เองก็มีภาระต้องทำงานใช้หนี้ที่แบกไว้ โดยที่ไม่อยาก
ให้ผมรับรู้มากนัก

“อดทนหน่อย... เอาไว้ปัญหาทุกอย่างคลี่คลายแล้วเรา
จะได้มาอยู่กันพร้อมหน้าอีกครั้ง”

แม่จะพูดแบบนี้ซ้ำ ๆ อยู่หลายปี ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจว่า
มันจะเป็นจริงเมื่อไหร่

...แต่แล้วจู่ ๆ ก็ไม่รู้ทำไม

เมื่อสามเดือนก่อน แม่ก็มาบอกว่าอยากย้ายมาอยู่
กับผมอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

ความที่ไม่ได้ตั้งตัว หรือวางแผนไว้ ประกอบกับผม
เพิ่งจะมีลูกคนที่สองติด ๆ กับคนแรก ความไม่ลงตัวหลาย
อย่างบังคับให้ผมทำได้แค่เพียงหาห้องเช่าให้แม่อยู่ไปก่อน
โดยผมพยายามเลือกหาที่ไม่ไกลจากที่อยู่ของผมนัก ขับรถ
ประมาณห้านาทีก็ถึง

เพียงแค่นั้นแม่ก็ดีใจมากแล้ว

วันแรก ๆ ที่แม่ย้ายข้ามจังหวัดมา ผมพาแม่ไปซื้อของ
เข้าบ้านพร้อมไปกับลูก ๆ แม่ได้แต่บอกว่าแม่ไม่เคยมีความสุข
แบบนี้มาก่อนเลยในช่วงตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา แม่ผมรัก
หลาน ๆ มาก ทั้งรักทั้งหลงและออกจะตามใจ จนผมต้อง
คอยปรามบ่อย ๆ กลัวว่าลูกจะเสียนิสัย

คงเป็นเรื่องปกติของทุกบ้านที่คนเป็นยายเป็นย่าจะ
หลงหลานรักหลานมากกว่าลูก ผมเอาใจแม่ด้วยการขน
ม้านั่งกับบ้านพลาสติกของเล่นหลังใหญ่ไปตั้งไว้ที่ห้องเช่า
ของแม่ ทำให้แม่ต้องตื่นมาเช็ดถูของเล่นเด็กทุกเช้า เพื่อที่
ตอนเย็นผมจะได้พาลูก ๆ ไปเล่นที่ห้อง

...วันนี้ไม่มีใครคอยมาเช็ดถูม้านั่งทุกเช้าแล้ว

ผมมองผ่านความมืดไปยังม้านั่งมุมห้อง

ทำไมผมถึงไม่เอะใจนะ...ว่าตลอดสัปดาห์ที่แล้วแม่
ไม่ได้ทำความสะอาดมันเลย